

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 464/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. I. P., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Pezinok sp. zn. 15 Er 311/08 z 5. júna 2012, sp. zn. 15 Er 1067/08 zo 14. mája 2012, sp. zn. 15 Er 1445/08 z 9. mája 2012 a sp. zn. 15 Er 9436/08 z 9. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. I. P. vedené pod sp. zn. Rvp 6528/2012 až sp. zn. Rvp 6531/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6528/2012.

2. Sťažnosti JUDr. I. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. júla 2012 doručené štyri sťažnosti JUDr. I. P., H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Er 311/08 z 5. júna 2012, sp. zn. 15 Er 1067/08 zo 14. mája 2012, sp. zn. 15 Er 1445/08 z 9. mája 2012 a sp. zn. 15 Er 9436/08 z 9. mája 2012.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že na okresnom súde sú proti sťažovateľovi ako povinnému vedené tieto exekučné konania:

- pod sp. zn. 15 Er 311/08, v ktorom sa oprávnená z exekúcie (S., a. s.) domáha voči sťažovateľovi vymoženia pohľadávky v sume 501,26 € s príslušenstvom na základe vykonateľného platobného výmeru svojej právnej predchodkyne V. (ďalej len „V.“) č. 2219/2000 zo 6. decembra 2000 z titulu dlžného poistného na zdravotné poistenie (ústavným súdom vec vedená pod sp. zn. Rvp 6528/2012),

- pod sp. zn. 15 Er 1067/08, v ktorom sa oprávnená z exekúcie (S., pobočka B.) domáha voči sťažovateľovi vymoženia pohľadávky v sume 2 232,19 € s príslušenstvom na základe vykonateľného rozhodnutia svojej právnej predchodkyne – niekdajšieho Okresného úradu práce S. (ďalej len „úrad práce“) č. 2860/1998/OK zo 16. októbra 1998 z titulu dlžného príspevku na poistenie v nezamestnanosti (ústavným súdom vec vedená pod sp. zn. Rvp 6529/2012),

- pod sp. zn. 15 Er 1445/08, v ktorom sa oprávnená z exekúcie (D., a. s.) domáha voči sťažovateľovi vymoženia pohľadávky v sume 283,64 € s príslušenstvom na základe vykonateľného platobného výmeru svojej právnej predchodkyne – niekdajšej zdravotnej poisťovne S., zzp. (ďalej len ako „poisťovňa S.“), č. 2000-1100-01833/IS z 19. decembra 2000 z titulu dlžného poistného na zdravotné poistenie a poplatku z omeškania (ústavným súdom vec vedená pod sp. zn. Rvp 6530/2012),

- pod sp. zn. 15 Er 9436/08, v ktorom sa oprávnená z exekúcie (D., a. s.) domáha voči sťažovateľovi vymoženia pohľadávky v sume 370,98 € s príslušenstvom na základe vykonateľného výmeru svojej právnej predchodkyne – poisťovne S.č. 2003-1100-00704/IS z 22. apríla 2003 z titulu dlžného poistného na zdravotné poistenie a poplatku z omeškania (ústavným súdom vec vedená pod sp. zn. Rvp 6531/2012).

Sťažovateľ sa v označených exekučných konaniach svojimi písomnými podaniami adresovanými buď priamo okresnému súde, alebo predloženými okresnému súde

prostredníctvom súdneho exekútora domáhal ukončenia týchto exekučných konaní z dôvodu (podľa neho) ich neprípustnosti, ktorú odôvodňoval nedostatkom pasívnej legitímácie na svojej strane v dôsledku toho, že predal podnik, v ktorom podnikal a v súvislosti s prevádzkou ktorého vznikli v exekučných konaniach vymáhané pohľadávky, takže tieto mali podľa sťažovateľa v dôsledku predaja podniku prejsť na kupujúceho, od ktorého mali byť aj vymáhané.

Z príloh sťažností vyplýva, že zmluvou o predaji podniku z 30. novembra 2000 uzavretou podľa § 476 a nasl. Obchodného zákonníka sťažovateľ ako predávajúci predal podnik P. spoločnosti P. a. s., B., ako kupujúcemu (ďalej len „prvý kupujúci“). Ďalšou zmluvou o predaji podniku z 15. marca 2001 kupujúci predal pôvodný podnik sťažovateľa spoločnosti C., s. r. o., Z. (ďalej len „druhý kupujúci“). Prvý kupujúci bol 12. júna 2010 bol vymazaný z obchodného registra, a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 K 10/2010 zo 17. mája 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. júna 2010 a ktorým bolo zastavené konkurzné konanie na jeho majetok z dôvodu nedostatku majetku. Druhý kupujúci bol z obchodného registra vymazaný 13. septembra 2008, a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Košice I č. k. 29 Cbr 42/06-40 z 27. júna 2008 o „... zrušení obchodnej spoločnosti bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c) Obchodného zákonníka z dôvodov podľa § 68 ods. 6 Obchodného zákonníka...“.

Sťažovateľom napádanými uzneseniami okresný súd nevyhovel jeho požiadavkám na zastavenie označených exekučných konaní, pričom okresný súd svoje rozhodnutia argumentačne odôvodnil tým, že v predmetných exekučných konaniach vymáhané pohľadávky majú charakter verejnoprávny, a teda sa predajom podniku nepreniesli zo sťažovateľa na kupujúcich, tak ako sa domnieval sťažovateľ, s čím sťažovateľ vyjadril nesúhlas, ktorý argumentačne podporil aj poukázaním na iné obdobné exekučné veci, ktoré boli z identických dôvodov zastavené s poukazom na § 476 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto napádané uznesenia okresného súdu považuje sťažovateľ za arbitrárne a v rozpore so zárukami spravodlivého procesu.

Sťažovateľ porušenie svojho základného práva odôvodnil vo všetkých prípadoch najmä takto:

„Moja osoba už v tomto spore nemala ani figurovať... V mojom prípade s predajom podniku som stratil spôsobilosť byť účastníkom konania.

... K vyjadreniu, či prechádzajú, alebo neprechádzajú záväzky verejnoprávneho charakteru, ako je platenie daní je diskutabilné, lebo je rad judikátov napr. Rozsudok NS SR pod čk.: 7 Sž 113/98 ako aj metodický pokyn č. 14/SD/2001 k prechodu záväzkov a ručenie pri predaji podniku, ktorý vydalo Daňové riaditeľstvo Banská Bystrica, že tieto prechádzajú tiež na kupujúceho. ...

Ďalej by som chcel poukázať na tú skutočnosť, že zdravotná poisťovňa nie je štátnou, či už rozpočtovou alebo príspevkovou spoločnosťou, a štát nemá v jej orgánoch ani zastúpenie, aleje súkromnou akciovou spoločnosťou, ktorá sa za posledných 10 rokov viackrát pretransformovala, odpredala svoju firmu ďalším atd. Nehovoriac o tom, že ak by to tak nebolo, tak by zdravotné poisťovne určite nevykazovali zisky. ...

Zároveň chcem upozorniť na Uznesenie Okresného súdu v Pezinku, pod č. k. 15 Er 1963/2008-65 (pôvodné č. k. 34er 1608/2003), Ex 2353/2003 zo dňa 21. 09. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 22. 10. 2009, na Uznesenie Okresného súdu v Pezinku, pod č. k. 15 Er 1877/2008-68 (pôvodné č. k. 34er 1837/2003), Ex 2370/2003 zo dňa 21. 09. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17. 10. 2009 a Uznesenie Okresného súdu v Pezinku, pod č. k. 15 Er 1068/2008-120 (pôvodné č. k. 39er 1657/1999), Ex 442/1999 zo dňa 12. 01. 2011, týkajúce obdobného sporu, rozhodli tak, že súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil.

... taká situácia, keď súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektivitu fungovania systému spravodlivosti a nefunguje jeho elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa v rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom.

... Mám za to, že okresný súd nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty 60 dni podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku. ...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd svojím rozhodnutím konštatoval, že označenými uzneseniami okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, a následne, aby tieto

rozhodnutia okresného súdu zrušil a zároveň „... vyhlási exekúciu za neprípustnú a túto zastaví“.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajú sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah a identickú argumentáciu, ako aj právny základ problematiky v sťažnostiach vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 6528/2012 až sp. zn. Rvp 6531/2012 a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uzneseniami okresného súdu sp. zn. 15 Er 311/08 z 5. júna 2012, sp. zn. 15 Er 1067/08 zo 14. mája 2012, sp. zn. 15 Er 1445/08 z 9. mája 2012 a sp. zn. 15 Er 9436/08 z 9. mája 2012, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že okresný súd v týchto prípadoch neberúc ohľad na skutočnosť, že sťažovateľ predal podnik, v súvislosti s prevádzkovaním ktorého vznikli v exekučných konaniach vymáhané pohľadávky, pričom s týmto predajom bol spojený aj prechod práv a záväzkov zo sťažovateľa na kupujúceho vrátane povinností uhradiť dlžné poistné na zdravotnom poistení, ako aj dlžný príspevok na poistení v nezamestnanosti s príslušenstvom, označeným uzneseniami jeho návrhy na zastavenie exekúcií, resp. jeho námietky proti exekúciám, zamietol.

Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred

všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Okresný súd sťažovateľom napadnuté uznesenia odôvodnil okrem iného najmä odvolaním sa na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 M Cdo 11/04 z 30. júna 2005 (Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 38/2007), v zmysle ktorého „... zmluva o predaji podniku zakladá záväzkový vzťah súkromno-právnej povahy, ktorého subjekty (predávajúci a kupujúci) majú rovnoprávne postavenie. Na jej základe prechádzajú záväzky vzniknuté len zo záväzkových vzťahov bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú obchodnú povahu, neprechádzajú však záväzky verejnoprávnej povahy, ako je platenie daní, či poistného.“.

Okresný súd ďalej pri odôvodňovaní napadnutých uznesení týkajúcich sa vymáhania dlžného poistného na zdravotnom poistení pokračoval takto:

„Preto aj keď došlo k predaju podniku, na kupujúceho neprešli spolu s podnikom záväzky z verejného zdravotného poistenia. Predávajúci I. P. – A. síce ukončil svoju podnikateľskú činnosť zrušením živnostenského oprávnenia po predaji podniku, ale I. P.

ako fyzická osoba ručí celým svojim majetkom neobmedzene za záväzky, ktoré mu z podnikania vznikli.“

V exekučnej veci sp. zn. 15 Er 1067/08 týkajúcej sa vymáhania pohľadávky z titulu dlžného príspevku na poistenie v nezamestnanosti okresný súd v napadnutom uznesení po už citovanej právnej vete ešte uviedol:

«Preto aj keď došlo k predaju podniku, na kupujúceho neprešli spolu s podnikom záväzky vyplývajúce z povinného platenia príspevku na poistenie v nezamestnanosti. Táto povinnosť, záväzok „zostala“ na povinnom, zmluvou o predaji podniku povinný nestratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania.»

V okolnostiach posudzovaných vecí ústavný súd nemá dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru okresného súdu spočívajúceho v tom, že na základe zmluvy o predaji podniku z predávajúceho (sťažovateľa) na kupujúceho k prechodu záväzkov verejnoprávnej povahy, ako je platenie daní a poistného, nedošlo. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaných uznesení okresného súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Okresný súd pritom svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutí vyplýva, že do odôvodnenia svojich uznesení uviedol postup, akým dospel k záverom, pre ktoré návrhom sťažovateľa na zastavenie exekúcií, resp. jeho námietkam proti exekúciám, nevyhoveli a jeho uznesenia obsahujú výklad ustanovenia § 476 ods. 1 v spojení s ustanoveniami § 477 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o predaji podniku, t. j. k 30. novembru 2000 (ďalej len „Obchodný zákonník“) vo vzťahu k relevantným zákonným právnym normám upravujúcim vykonávanie verejného zdravotného poistenia, ako aj poistenia v nezamestnanosti, ktorý nemožno považovať za svojvoľný.

Podľa § 476 ods. 1 Obchodného zákonníka zmluvou o predaji podniku sa predávajúci zaväzuje previesť na kupujúceho vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia prevádzkovaniu podniku, a kupujúci sa zaväzuje prevziať záväzky predávajúceho súvisiace s podnikom a zaplatiť kúpnu cenu.

Podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje.

Povinnosť platiť poistné na zdravotné poistenie, ako aj poplatok z omeškania vzniká priamo zo zákona na základe skutočností uvedených v § 3, § 8, § 10 a § 15 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení účinnom rozhodujúcom v období (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“), pričom poisťovňa je povinná v zmysle § 18 ods. 8 a § 23 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení ich úhradu za splnenia zákonných predpokladov plateľom platobným výmerom (rozhodnutím) predpísať a následne v zmysle ustanovenia § 37 písm. b) zákona o zdravotnom poistení tieto aj vymáhať.

Obdobne to platí aj vo vzťahu k povinnosti platiť príspevok na poistenie v nezamestnanosti v zmysle § 57 – § 69 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 387/1996 Z. z. o zamestnanosti v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o zamestnanosti“), ako vo aj vzťahu k plateniu príspevku do fondu zamestnanosti v zmysle ustanovení § 14 až § 23 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1993 Z. z. o Fonde zamestnanosti Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení účinnom od 1. júla 1995 do 31. decembra 1996 (čo predstavuje časť obdobia, za ktoré bolo rozhodnutím úradu práce č. 2860/1998/OK zo 16. októbra 1998 sťažovateľovi predpísané platenie príspevku od 1. júla 1995 až do 30. júna 1998, pozn.), pričom tento príspevok v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 zákona o zamestnanosti, ako aj penále v zmysle ustanovenia § 128 ods. 2 zákona o zamestnanosti je oprávnený a zároveň povinný vymáhať úrad práce.

Pokiaľ teda okresný súd opierajúc sa aj o odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. R 38/2007 s poukazom na výhradne súkromno-právnu povahu záväzkového vzťahu založeného zmluvou o predaji podniku a rovnoprávne postavenie jej účastníkov, oproti výlučne verejnoprávnej povahe záväzkov spočívajúcich v povinnosti platiť poistné na zdravotné poistenie, ako aj príspevok na poistenie v nezamestnanosti (predtým príspevok do fondu zamestnanosti, pozn.) vrátane ich príslušenstva, ktorých nositeľ (platiteľ) vo vzťahu k poisťovni ako právnickej osobe poverenej štátom rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb pri vykonávaní verejného zdravotného poistenia, ako ani k úradu práce – miestnemu orgánu verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení, pričom ich rozhodnutia (platobné výmery) od vôle platiteľa (sťažovateľa) nijako nezávisia, dospel k záveru, že na základe zmluvy o predaji podniku k prechodu označených verejnoprávných záväzkov sťažovateľa na kupujúceho nedošlo, nijako nemožno tento záver považovať arbitrárny.

Podľa názoru ústavného súdu na uvedenom nič nemení okolnosť, či je, alebo nie je poisťovňa v rámci svojho hospodárenia oprávnená podnikat' s prostriedkami získanými zo zdravotného poistenia a takýmto spôsobom tvoriť zisk. Napokon, v zmysle ustanovenia § 28 zákona o zdravotnom poistení všeobecná poisťovňa je verejnoprávnou inštitúciou (právnickou osobou) zriadenou na účely vykonávania zdravotného poistenia, pričom v zmysle ustanovenia § 29 tohto zákona všetky poisťovne vrátane rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní majú pri vykonávaní zdravotného poistenia rovnocenné postavenie. Tu ústavný súd poznamenáva, že práve v období, za ktoré bolo sťažovateľovi napadnutými exekučnými titulmi platenie poistného na zdravotné poistenie vrátane poplatku z omeškania predpísané, t. j. od 1. februára 1997 (rozhodnutie poisťovne S. č. 2000-1100-01833/IS z 19. decembra 2000) do 22. apríla 2003 (rozhodnutie poisťovne S. č. 2003-1100-00704/IS z 22. apríla 2003), podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení poisťovňa nesmela s prostriedkami získanými z povinného zdravotného poistenia a od 1. júna 1998 (na základe zákona č. 124/1998 Z. z., ktorým sa menil a doplňal zákon o zdravotnom poistení, pozn.) celkovo s prostriedkami získanými zo zdravotného poistenia podnikat'.

Pokiaľ okresný súd v napadnutých uzneseniach vyjadril právny názor, že zánikom živnostenského podnikateľského oprávnenia sťažovateľa (podľa zistenia ústavného súdu dňom 26. februára 2001) vykonávajúceho podnikateľskú činnosť v zmysle ustanovení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom v rozhodujúcom období ako fyzická osoba pod obchodným menom I. P. A. jeho spôsobilosť byť naďalej nositeľom práv a povinností, a tým ani spôsobilosť byť účastníkom namietaných exekučných konaní nezanikla, tento názor sa nijako neprieči obsahu, zmyslu ani účelu ustanovenia § 2 tohto zákona, podľa ktorého živnosťou je sústavná činnosť, prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.

Inými slovami, ak okresný súd uzavrel, že zánikom živnostenského oprávnenia sťažovateľa jeho verejnoprávny záväzok ako samotne zárobkovo činnej osoby spočívajúci v povinnosti uhradiť dlžné poistné na zdravotné poistenie, ako aj príspevok na poistenie v nezamestnanosti (predtým príspevok do fondu zamestnanosti, pozn.), ktorý mu ako fyzickej osobe vznikol ešte v rámci prevádzkovania jeho podnikateľskej činnosti (živnosti), zostal zachovaný, je tento záver plne ústavne konformný.

Tu ústavný súd už len pre úplnosť veci s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, uvádza, že čo sa týka právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, a to platobného výmeru všeobecnej poisťovne č. 2219/2000 zo 6. decembra 2000, platobného výmeru poisťovne S. č. 2000-1100-01833/IS z 19. decembra 2000, ako aj jej ďalšieho platobného výmeru č. 2003-1100-00704/IS z 22. apríla 2003, sa na základe skutkových alebo právnych okolností, ktoré nastali pred ich vydaním, vrátane zmluvy o predaji podniku z 30. novembra 2000, zrejme nemožno s úspechom domáhať zastavenia exekúcií.

Ústavný súd súčasne poznamenáva, že sťažovateľom vytykané porušenie 60-dňovej lehoty na rozhodnutie okresným súdom podľa ustanovenia § 50 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje iba na rozhodovanie o námietkach povinného proti exekúcii, avšak podania sťažovateľa síce označené ako námietky boli okresným súdom podľa ich obsahu, a v neposlednom rade aj pre zmeškanie zákonnej 14-dňovej lehoty na ich podanie posúdené ako návrhy na zastavenie exekúcií, pričom nedodržanie 60-dňovej lehoty pri rozhodovaní o jeho námietke proti exekúcii zo 14. decembra 2003 uznesením sp. zn. 15 Er 1445/2008 z 9. mája 2012 nemalo žiadny vplyv na vecnú správnosť tohto rozhodnutia.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu došlo aj tým, že okresný súd sa v sťažnosťami napadnutých uzneseniach odchyľil od podľa jeho názoru stabilizovanej súdnej praxe, pokiaľ ide o posudzovanie právnych následkov zmluvy o predaji podniku, čo sa týka prechodu záväzkov verejnoprávnej povahy vzniknutých v súvislosti s jeho prevádzkovaním, ako je platenie daní či poistného (pozri sťažovateľom označené iné rozhodnutia), ústavný súd v prvom rade podotýka, že predmetom konania pred ústavným súdom boli iba napadnuté uznesenia okresného súdu, ktoré, resp. závery ktorých (pozri už uvedené) ústavný súd z hľadiska dodržania zásad ústavnosti aj preskúmal. Skutočnosť, že okresný súd prípadne iné súdy pri posudzovaní otázky prechodu verejnoprávnych záväzkov predajom podniku v iných ako ústavným súdom preskúmaných veciach zaujali odlišné právne stanovisko, a teda proti sťažovateľovi exekúcie zastavili, pričom tieto iné rozhodnutia neboli predmetom prieskumu ústavného súdu, ešte nemá za následok automatický predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v týchto iných veciach, takže takéto rozhodnutia v iných exekučných veciach nie sú tak pre okresný súd, ako ani pre ústavný súd právne záväzné.

Okrem tohto ústavný súd podotýka, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať

stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

Z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach. Prípadný odklon súdu od existujúcej skoršej judikatúry – súdnej praxe v konkrétnom prípade by mohol predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bol dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci. Nemožno však namietat' proti tomu, aby judikatúra súdov v konkrétnych prípadoch upresňovala a dopĺňala objasňovanie obsahu a zmyslu zákona vrátane prispôsobovania aplikačnej praxe novým okolnostiam za podmienky, že ich zohľadnenie možno rozumne zhrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na konkrétny prípad (III. ÚS 346/05, III. ÚS 284/05, IV. ÚS 267/05).

Záveru, ku ktorým dospel okresný súd, sú podľa názoru ústavného súdu v súlade s ústavnými medzami výkladu zákonov. Pretože namietané rozhodnutia okresného súdu nevykazujú znaky svojvôle a sú dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru okresného súdu.

V danom kontexte ústavný súd už nad rámec vlastnej argumentácie v záujme presvedčivosti svojej rozhodovacej činnosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 499/98 z 15. januára 1999, ktorý v obdobnej právnej veci týkajúcej sa riešenia otázky prechodu verejnoprávných záväzkov pri totožnej zákonnej právnej úprave zmluvy o predaji podniku dospel k rovnakému právnemu názoru.

Vychádzajúc z už uvedeného postup okresného súdu pri odôvodňovaní napadnutých uznesení nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý by

mohol byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu okresného súdu v konaní o veci samej. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosti sťažovateľa odmietol pre ich zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na to, že sťažnosti boli odmietnuté ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí okresného súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2012